

LENKA OBORNÁ

STŘÍBRO ZTRACENÝCH

STŘÍBRO ZTRACENÝCH

Lenka Oborná

Severní Norsko 2010

V listopadu mě navštíví moje nejlepší kamarádka Tina. Je jí právě třicet let a má pětiměsíčního syna. I naši manželé jsou dobří přátelé.

Tina je milá, laskavá, vždy ochotná podat pomocnou ruku, neomylně ví, jak mě podpořit a povzbudit.

Mému Mateovi budou dva roky. Bydlíme v severním Norsku a Tina s manželem v Anglii.

Za Tinou jsem byla naposledy, když na ní začínalo být vidět těhotenství. Matheo byl tehdy malý a cestování s ním bylo složité.

I.

21. listopadu

Už vidím na příjezdové cestě auto z půjčovny, jdu jim naproti.
Velké objímání.

„Tak ráda vás vidím, Tino, Henry!!!“

„Ach to je malinký Adam, ten je nádherný, celá Tina.“

„No dovol,“ ozývá se hned Henry.

„No dobře, nos má tvůj,“ zlobím ho.

Tina je krásná štíhlá mladá dáma, hnědé oči, kaštanové vlasy po ramena rámuji ostře řezaný obličej. Typicky anglické vzezření, konzervativní pánský styl podtrhuje malý jezdecký klobouček.

Henry jako by k ní nepatřil, laškovný, veselý, ryšavé vlasy, modré oči a moderní sportovní styl oblékání.

Malý Adam si vzal to nejhezčí z obou. Tininy kaštanové vlasy chytly lesk Henryho červeně a z malého obličej vykukují modré oči jako dvě studánky.

S Tinou jsem studovala v Anglii literaturu. Víkendy plné večírků a bezstarostný studentský život. Studium byl pro nás jeden velký flám, bavilo nás v týdně vysedávat v knihovně a vyhledávat díla velikánů anglické literatury.

Zatímco ona se v univerzitním městě vdala a zapustila kořeny, mě život odnesl podstatně dál.

Manžela Emeta jsem potkala na studijním pobytu v Norsku, je inženýrem ve vodní elektrárně.

Když jsem ho tehdy poprvé viděla, v uličce národní knihovny v Oslu, nevěnovala jsem mu pozornost. On si mě všiml okamžitě, jeho důvtip, šarm a úsměv si mě brzy získaly.

Nyní bydlíme v krásném regionu Helgeland, ve městě Mo i Rana obklopeni nádhernou přírodou, horskými masivy, pobřežím a spoustou ostrovů.

Život zde je jedna velká dovolená.

Náš dům stojí jižně od kostela Mo.

Přes tři sta let starý, dřevěný kostel je z 18. století, postavený v novogotickém stylu s přilehlým hřbitovem.

Dům je v typickém skandinávském stylu s šikmou střechou a šedou fasádou. Máme tři ložnice, místa pro Tinu s rodinou bude dost. Doufám, že u nás zůstanou celý měsíc.

V přízemí má pokoj Emetova babička Ela.

Ela je zvláštní, milá, a zároveň přísná. Miluje historii. Jsou věci, o kterých nechce mluvit, a zároveň ji někdy přistihnu duchem nepřítomnou, jako by byla ponořena ve svém světě. V rodině se traduje, že některý vzdálený předek byl prý knězem našeho památného kostela. Babička o tom nechce mluvit nebo už zapomněla, stále čekáme na světlejší chvíli, kdy má paměť jasnou.

Emet se jí dříve často ptal, zajímá se o historii rodiny.